

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku K. N.  
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw  
Wewnętrznych w W.  
o wysokość emerytury policyjnej,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw  
Publicznych w dniu 12 stycznia 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 stycznia 2015 r., sygn. akt III Aua [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odstępuje od obciążenia ubezpieczonej kosztami postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...], III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżony przez K. N. wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 maja 2013 r. w ten sposób, że uznał okresy jej służby od dnia 8 czerwca 1980 r. do dnia 28 września 1980 r. oraz od dnia 30 października 1980 r. do dnia 30 kwietnia 1982 r. za podlegające przeliczeniu przy ustalaniu wysokości emerytury policyjnej wskaźnikiem po 2,6% podstawy wymiaru za każdy rok służby. W pozostałej części oddalił odwołanie i apelację ubezpieczonej.

W skardze kasacyjnej, skierowanej do części oddalającej wyroku, ubezpieczona zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i

niewłaściwe zastosowanie do okresu jej zatrudnienia od dnia 20 grudnia 1976 r. do dnia 31 lipca 1990 r. w Centralnym Biurze Adresowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych jako jednostce Służby Bezpieczeństwa, wskaźnika podstawy wymiaru za każdy rok służby 0,7% zamiast 2,6%, art. 15 b ust 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.; dalej „o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy”) w związku z art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U. Nr 63, poz. 425 ze zm.; dalej „lustracyjna”), naruszenie zasady równości wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji RP) oraz art. 10 ust 2 Konstytucji RP przez rozszerzenie na drodze wykładni w przepisach emerytalnych normy prawnej ustalającej zakres organów bezpieczeństwa państwa.

Skarga kasacyjna została oparta także na podstawie naruszenia przepisów postępowania - art. 233 § 1 i § 2 k.p.c. przez pominięcie istotnych dowodów, które jednoznacznie przemawiają za tym, że Centralne Biuro Adresowe nie było jednostką należącą do organów bezpieczeństwa Państwa.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania umotywowany był występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a także istnieniem potrzeby wykładni prawa w zakresie dotyczącym precyzyjnego określenia pojęcia „organów bezpieczeństwa państwa” w rozumieniu ustawy lustracyjnej i odpowiedzi na pytanie, „czy zgodnie z art. 15 b ust 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w związku z art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy lustracyjnej Centralne Biuro Adresowe Ministerstwa Spraw Wewnętrznych jest jednostką Służby Bezpieczeństwa kwalifikowaną do organów bezpieczeństwa państwa oraz czy służba skarżącej w tej jednostce powinna być liczona po 2,6% czy też 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby”.

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania,

ewentualnie o oddalenie skargi w całości i zasądzenie od odwołującej na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Niejasność wykładni art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy ma według skarżącej polegać na sposobie ustalenia wysokości emerytury policyjnej z uwzględnieniem wprowadzonej od dnia 16 marca 2009 r. zmiany zasad obliczania wysokości emerytury dla osób, które pozostawały w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pełniły służbę w organach, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej. Kwestia ta nie stanowi jednak przyczyny kasacyjnej, gdyż została wyjaśniona, a problem wskazany w skardze był przedmiotem wielu rozstrzygnięć. Przede wszystkim Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 lutego 2010 r., K 6/09 (OTK-ZU 2012 Seria A 2010 nr 2, poz. 15) potwierdził zgodność art. 15b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Jednocześnie stwierdził, że przepis ten nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji. Także Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 marca 2011 r., II UZP 2/11 (OSNP 2011 nr 15-16, poz. 210) przyjął, że emerytura za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej – stosownie do art. art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy – wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru, co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia. Stanowisko to zostało potwierdzone w decyzji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, Czwarta Sekcja w sprawach połączonych nr 15189/10, 16970/10, 17185/10, 18215/10, 18848/10, 19152/10,

19915/10, 20080/10, 20705/10, 20725/10, 21259/10, 21270/10, 21279/10, 21456/10, 22603/10, 22748/10 i 23217/10, C. i inni przeciwko Polsce z dnia 14 maja 2013 r.

W szczególności, w powołanej uchwale Sąd Najwyższy, usuwając niejasności, stwierdził, że żaden rodzaj ani sposób wykładni zawartego w art. 15b ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy odesłania do art. 15 tej ustawy nie daje osobom, które pełniły w latach 1944-1990 służbę w organach bezpieczeństwa państwa, możliwości prawnych ani argumentów prawnych lub prawniczych do domagania się ustalenia wysokości należnych im emerytur z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy od innej podstawy wymiaru niż 0,7% za każdy rok pełnienia służby w wymienionych w art. 2 organach bezpieczeństwa państwa. Przeciwnie, poddane analizie przepisy są jednoznacznie czytelne, a przeto jasne i niewymagające szczególnie pogłębionej analizy prawnej ani prawniczej.

Powoływanie się zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na niejasność interpretacji omawianych przepisów nie ma uzasadnienia.

Zważywszy, że przyczyny kasacyjne muszą być powiązane z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.), należało stwierdzić, że sformułowana przez skarżącą potrzeba ustalenia, czy jednostki organizacyjne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z natury rzeczy wykonywały zadania w zakresie ogólnej administracji publicznej jak Centralne Biuro Adresowe mogą być zaliczane do organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 15b ust 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy nawiązuje do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących stwierdzonych w sprawie faktów.

Te kwestie nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym opartemu na tej podstawie wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą nieadekwatne motywy (art. 398<sup>3</sup> § 3 oraz art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.;

por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego poniesionych przez organ rentowy orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

I.n